

Arrest

nr. 288 866 van 15 mei 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. TIMMERS
Verbindingsweg 28
3520 ZONHOVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 maart 2023.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat L. TIMMERS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart van Palestijnse origine te zijn en afkomstig uit Gaza, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 11 oktober 2022, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door verzoeker aangebrachte landeninformatie blijkt dat er in Griekenland sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is erg moeilijk en precair, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in erg zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Hij slaagt er in zijn verzoekschrift - waarin hij zich beperkt tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene opmerkingen- niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld.

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigten van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigten zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoeker, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt. Dit blijkt geenszins uit verzoekers verklaringen, doch integendeel. Verzoeker verklaarde immers uitdrukkelijk tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

(hierna: CGVS) dat hij reeds voor het vertrek van zijn echtgenote uit Gaza, die op een later tijdstip dan hem naar Europa kwam, had besloten niet in Griekenland te (willen/zullen) blijven. Voorts blijkt uit verzoekers verklaringen dat van zodra ook zijn vrouw in Griekenland internationale bescherming kreeg toegekend en zij als begunstigde van internationale bescherming haar Griekse documenten ontving, zij hun reis naar België regelden en naar hier kwamen. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, getuigt dit geenszins van een oprechte intentie om een duurzaam leven in Griekenland uit te bouwen en er hun rechten te doen gelden.

Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk, gelet ook op het voorgaande, dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om huisvesting of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Integendeel, uit zijn verklaringen blijkt daarentegen dat hij in Griekenland wel degelijk toegang had tot de arbeidsmarkt en er enkele maanden professioneel actief was, officieel werk zoals hij thans in het verzoekschrift bevestigt. Uit verzoekers verklaringen blijkt voorts nog onder meer dat hij in Griekenland naast een fiscaal nummer o.a. over een inschrijving bij de sociale zekerheid beschikte, waarmee hij korting kon krijgen op gezondheidszorg.

De Raad wijst er voorts op en beklemtoont, o.a. met betrekking tot de opmerking in het verzoekschrift dat er geen garantie is dat verzoeker bij aankomst in Griekenland met zijn familie opnieuw werk zal vinden, dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen mogen onvoldoende, laat staan genoegzaam blijken uit verzoekers verklaringen en gedragingen. Zoals eerder opgemerkt, had verzoeker klaarblijkelijk niet de intentie om in Griekenland een duurzaam leven en een toekomst op te bouwen, hetgeen hij bovendien ook zelf expliciet verklaarde.

Er dient nog op te worden gewezen dat het verzoeker (in de eerste plaats) zelf toekomt om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hem bieden terdege te gebruiken, zoals o.a. wat betreft het laten gelden van arbeidsrechtelijke rechten en modaliteiten, zoals waar thans in het verzoekschrift gewag wordt gemaakt van het werken via een arbeidscontract voor verricht officieel werk. Verzoeker toont niet aan dat deze middelen en rechten hem als statushouder in Griekenland, waar hij dus een tijdje officieel werk deed, niet ter beschikking zouden staan, laat staan dat hij dergelijke mogelijkheden en zijn rechten hiertoe afdoende zou hebben benut, laat staan uitgeput.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoeker in gebreke blijft.

Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Hij toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De Raad stipt tot slot nog aan dat waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland een reëel gevaar en risico loopt om te worden blootgesteld en onderworpen aan een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM, verzoeker zelf eerder nadat hij (een eerste maal) als Grieks statushouder vanuit Griekenland naar België was gekomen, geheel vrijwillig en uit eigen beweging is teruggekeerd naar Griekenland om van daaruit een tweede maal, en dit keer samen met zijn echtgenote naar België te reizen. Deze vaststelling, met name het zich vrijwillig opnieuw naar Griekenland begeven, plaatst enige kanttekening bij verzoekers verklaarde vrees ten aanzien van (de situatie in) Griekenland. Het geeft bovendien blijk van een grote zelfstandigheid van verzoeker alsook van het kunnen beschikken/verwerven van voldoende middelen om zulke zaken te (kunnen) bewerkstelligen.

5. Derhalve lijkt, gelet op hetgeen voorafgaat, verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.

6. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat in het kader van het beroep van verzoekers echtgenote bij beschikking met toepassing van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet tot eenzelfde conclusie wordt gekomen (RvV 284 402)."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt zij een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 7 april 2023 staat het volgende vermeld:

"De zaken 284 401 en 284 402 (volgnr. 19) worden samen opgeroepen en behandeld.

Tolk 1738 staat onder eed en tolkt Arabisch – Nederlands in beide zaken.

De voorzitter verwijst naar de beschikkingen die het voorwerp uitmaken van de verzoeken om te worden gehoord. De verzoekende partijen stellen dat zij tal van voorbeelden kunnen geven van slechte behandelingen die zij in Griekenland hebben ondergaan en lichten toe dat dhr. B. (verzoeker in de zaak 284 401) er als eerste is toegekomen, dat hij er een beschermingsstatus heeft gekregen en dat mevr. A. (verzoekster in de zaak 284 402) er slechts nadien is gearriveerd, wat maakt dat verzoeker een ruime tijd in Griekenland heeft doorgebracht en zij er niet van de ene dag op de andere zijn vertrokken. Waar in de beschikkingen wordt gesteld dat verzoeker in Griekenland officieel geregistreerd werk heeft kunnen uitoefenen, lichten zij verder toe dat verzoeker er wel arbeid heeft verricht, maar nooit een arbeidscontract heeft getekend, wat maakt dat het niet ging om een officiële tewerkstelling of om "een job zoals een Griek deze zou kunnen uitoefenen". Op dit punt verwijzen zij naar wat zij hierover hebben uiteengezet in hun verzoekschriften. Verder lichten zij toe dat verzoekster in België op 11 februari 2023 is bevallen van een zoon met de Belgische nationaliteit, maar dat zij – aangezien dit nog zeer recent is – nog geen procedure tot gezinshereniging hebben opgestart. Zij leggen beiden een kopie van de identiteitskaart van hun Belgische zoon neer onder de vorm van aanvullende nota's. Hiernaar gevraagd, licht verzoeker tot slot toe dat hij in het bezit is van zijn Griekse verblijfsdocumenten, maar dat deze geldig waren tot april 2023 en dus zeer recent zijn vervallen; verzoekster stelt nog wel in het bezit te zijn van geldige Griekse verblijfsdocumenten."

Ter terechtzitting legt de verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij zij een stuk voegt dat zij benoemt als de *"1. Identiteitskaart (Belg.) van de zoon B. Z."*

4.1. De Raad stipt vooreerst aan dat, zoals eveneens in voormelde beschikking wordt aangegeven, uit de door de verzoekende partij aangebrachte landeninformatie blijkt dat er in Griekenland sprake is van een

erg precare situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in dat land. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en erg moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in erg zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

4.2. Ter terechtzitting voert de verzoekende partij aan dat mevrouw A. (verzoekster in de samenhangende zaak 284 402) in België op 11 februari 2023 is bevallen van een zoon die heden de Belgische nationaliteit heeft. Zij legt tevens een kopie van de identiteitskaart van haar Belgische zoon neer. Zoals blijkt uit het rechtsplegingsdossier betreft dit de tweede zoon van de verzoekende partij en mevrouw A. Tevens licht de verzoekende partij toe dat haar Griekse verblijfsdocumenten geldig waren tot april 2023 en dus zeer recent zijn vervallen.

Ingevolge het geheel van deze elementen gelezen in samenhang met de voorgelegde landeninformatie waaruit blijkt dat de situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland verslechterd is en erg precair, blijkt dat er in hoofde van de verzoekende partij elementen zijn die wijzen op een specifieke, verhoogde kwetsbaarheid. Omwille van die elementen acht de Raad een verder en gedegen onderzoek van de situatie van de verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in/bij terugkeer naar Griekenland aangewezen. Er kan immers niet worden uitgesloten dat de verzoekende partij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om en omwille van haar bijzondere kwetsbaarheid, kan terechtkomen in een toestand van achterstelling die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest. De situatie van de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland dient nader en naar behoren te worden geanalyseerd in het licht van voldoende objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens met betrekking tot de situatie van statushouders in Griekenland.

De Raad wijzigt om die reden zijn standpunt, ingenomen in de beschikking van 28 februari 2023.

5. In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 11 oktober 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES